

Чапразовъ. До сега всѣкога е ставала твоята. Тази вечеръ искамъ да се чуе моята воля и нѣма да отстѣпя. Ето защо нареди чаши. Азъ ще донеса дамаджаната. Тя е въ кухнята... Хайде... донасямъ я (излиза). (Елена наднича подиръ мжжа си. Въ това време се хлопва въ гардероба. Тт се приближава: „Не бой се, само потрай!).

Чапразовъ (се завръще безъ дамаджаната и я попитва: — Съ кого приказвашъ?

Елена. Стори ми се, че котката...

Чапразовъ. А котката!... Котката ли? Азъ пѣкъ рѣкохъ: да не ме викашъ, та побързахъ... чакай, има още нѣщо (излиза).

(Елена застава вънпненена).

Чапразовъ. (Вннса дамаджаната и лонанка). Ехъ, ще направимъ една вечеря!...

Елена. Да ме бѣше послушалъ...

Чапразовъ. Хайде пѣкъ единъ пжтъ да бжде както азъ искамъ... Я извади чаши.

(Елена излиза за чаши).

(Чапразовъ огледва наоколо внимателно, Погледва подъ креватитѣ).

(Лена се връща, ужъ забравила нѣщо и го заваря, когато той гледа подъ леглото).

Елена. Какво гледашъ?

Чапразовъ. А бе, и менъ се счу. Помислихъ — котката е!

(Лена пакъ излиза).

(Чапразовъ хваща дръжката на гардероба, но разбира, че е заключено. Ключва глава и отива на телефона).

Чапразовъ. (Звъни и като му се обажда, проговаря): Добъръ вечеръ, бабалѣкъ! Вземи тжщата и елате веднага! Нѣщо много